

EKEDAHL, LARS

The trognas salighet under Guds ledande efter sitt råd, uti en christelig lik-predikan, tå then högehreborna ... nu ewigt saliga, probstinnan, fr. Christina Catharina Santhesson, högtberömlige probste

1747

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök*:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra*:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

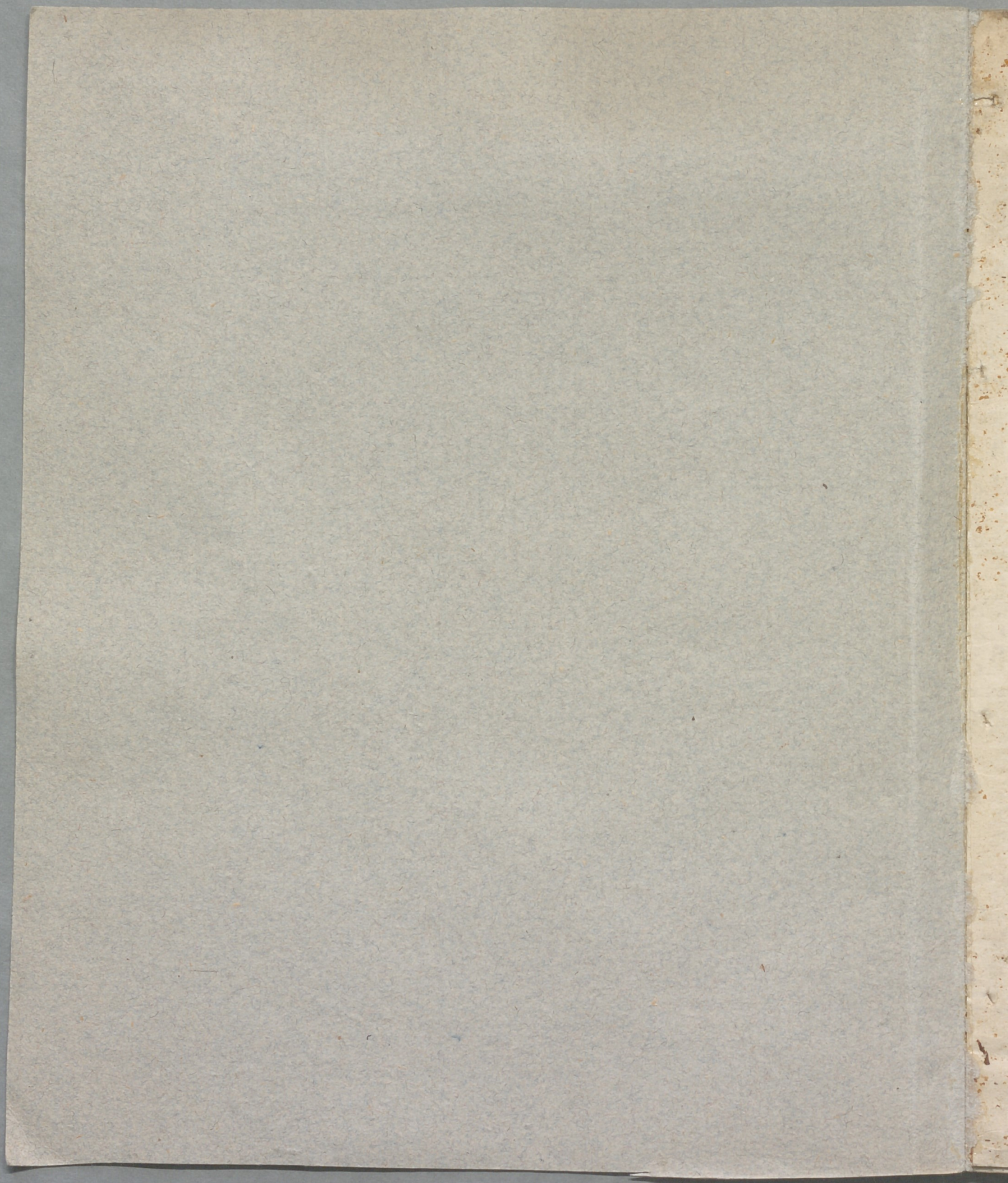
Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

Litkyred.
Förel 1900.
1700-1827

S a n t h e s s o n, Christina Catharina.1747.

Litografi
Förl 1777
1700-1827

The Trognas Salighet

Under

Buds ledande efter sitt Råd!

Uti en

Christelig Lif-Predikan!

Tå then

HögEhborna och Dygdädla!

Nu ewigt Saliga!

PROBSEJNAN!

Fr. CHRISTINA CATHARINA SANTHESSON,

Högberömlige PROBSEENS öfwer Ahlbo
Härad, samt PÄCKERJÖHERDENS i Skatelöf/
Thorsås och Härlunde församlingar,
Högårenwördige och Höglärde HERRENS

Mag. ANDREÆ WIESELS,

Siäråfkeliga och sata MARKA!

Med Christ-ansentlig jordefärd, til sitt hwiolorum
befordrades i Skatelöfs Kyrckio d. 12. Februarii 1747.

Kort och enfaldeligen förspåld

af

LARS EKEDALE,

Kyrckio Herde i Forsheda Wesboénski.

Tryckt i U P S A L A.

L. Ledor Kiellman

Högärewördige och Höglärde Herr PROBST,
Min Högtährade f. SWÄGER.

Efter Sal. Fru Swägerkans begiär / och
yttrande wid sitt sista, så wäl som Herr
Probstens egen sedermer åsundan, är denna korta
och enfalldiga Likpredikan af mig hållen. Önskar
det så må stedt wara: at GUD / som all nåd
kommer af, wille med sin Anda krafteligen trösta
och styrckia Herr Prosten, lifwet med hälsan
förlånga / och Honom / med des kiäre Barn, al-
skions tålmod och wälsignelse tildela! Hwar
med jag framhårdar / som alltid här tils

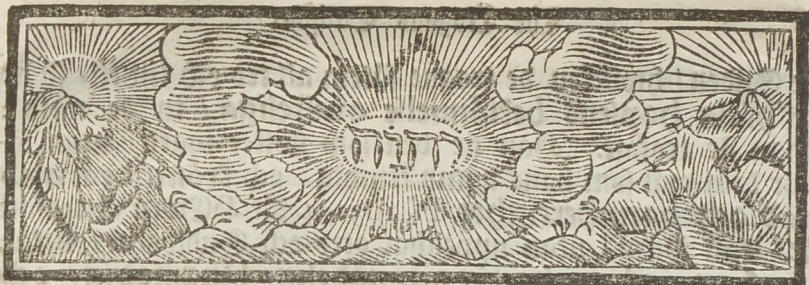
Högärewördige Herr PROBSTENS

Min Högtährade f. SWÄGERNS

Tienstförbundne

tenare

P. ERENDAL.

I. N. J.

O! frögderande stätt mig bi i all den sorg jag kommer i /
 Hållt när mig döden kallat ;
 Så hielp! at jag må Christelig / få Silias hädan / när jag Tig
 Min Siäl i hand befaller. N:o 187: 9.

Ja! sielfwer wår HERRE JESUS Christus, och Gud och
 wår Fader / then öf ålskat hafwer / och gifwer en e-
 wig tröst / och ett godt hopp genom nådena: Han
 hugswale edor hierta! 2. Thest. 16: 17. Duffar jag /
 wid närwarande Sorge-akt, i samma Höga Treenig-
 hets / Guds Faders / Sons och thens Helige
 Andas namn / Amen.

WENDEDEDE.

WAn är trofast som thet lofwat hafwer / är
 then fasta förtröstan / som alla trogna Guds
 Barn / i lif och död / tryggta och stöddia sig wid;
 De fasta och hålla sig wid denna oswifeliga grund:
 Han är trofast som thet lofwat hafwer / i breswet til
 de Ebreer, och det 10. cap. v. 23. Hwent här omtalad war-
 der / nämnes förut tydeligen: v. 16. HExren / Then Treeni-
 ga

ge Guden / hwilcken de trogne sättia all tro och liff til / så at de hålla hopens bekiännelse owikelig / ty de weta : Han är trofast. Han är den som swiker ingen / utan lönar dem wäl som hans namn fructa / och fröner dem med nåd och barmhertighet. Pl. 103: 4. At H Erren så trofast är / kan ingen / utan uppenbar otro och Gudlöshet / neka ; ty : Han är barmhertig och nådelig / långmodig / och af stor nåde och trofast / witnar Moses i sin 2. boks 34. Cap. v. 6. David kallat honom : H Erre / tu trofaste Gud / i Pl. den 31. v. 6. och Tobias säger : H Erre / tu äst rättfärdig / och alt thet tu giör är rätt / och altsammans godhet och trohet / i sitt 3. cap. v. 2. Denna sin godhet / trohet och sanning / låter Han oss rundeligen erfara. Han är när alla sina skapade wärld ; Han uppehåller / styrer och regerar all ting / at wij i honom lefwe / röroms och hafwe warelse. Act. 17. v. 28. Hans händer hafwa flitelig beredt oss i moderlifwet / och dragit oss ther ut. Pl. 71: 6. Wij måste alla bekiänna med Job. liff och wälgiernig hafwer tu giort mig och titt upseende bewarar min anda. Cap. 10: 12. Thenna milda upficht och omwårdnad är så stor / at han leder oss med sina ögon ; Pl. 32: 8. Han släpper oss icke handlös / utan är oss som en trogen Fader then sitt barn under armarna tager och wid händerne förer. Likasom ånglarna togo Loth, hans Hustru och Dottrar och förde them ut / så wil och H Erren hielpa sina Barn fram. Tänkta de än mången gång : nu är det platt ute med oss / Thr. 3. v. 54. så stola the äntå förnimma : at H Erren är them på högrahanden / therfore skola de wäl blifwa wid sig.

Men icke nog / at den gode och fromme Guden / på menniskians farliga wandrings wäg igenom werlden wisar i naturlig mätto så många prof af sin oföränderliga trofasthet / at alla måste widgå : thetta hafwer H Erren giordt /
och

och utbrista med Patriarchen Jacob: jag är för ringa til all then barmhertighet / och all then trohet / som tu med mig gjort hafwer: Gen. 32. v. 10, utan Haa är ock af den mildhet / at han genom sin öfvernaturliga nåderwärtan bibehåller them / som honom älska och fructa / wid ett andeligt lif / det wi alle / uti doypet / undfått / hwarest wi iklädt oss Christum, Gal. 3: 27. och äre wordne / igenom hans fullkomliga och kraftiga försonings offer med Gudi förlifte och i then nåderika förening uptagne / af hwilken vårt andeliga lif hafwer sit ursprung. JESUS bor då / medelst Tro na, i de Gudfruchtigas och trognas hertan / och igenom hans närwarelse / blir vår Siäl (som elljest är död i synden) lefwande gjord til ett andeligt lif. Wi beröme oss då med Paulo: jag lefwer / dock icke nu jag, utan Christus lefwer i mig; ty thet jag nu lefwer i köttet / thet lefwer jag i Guds Sons tro / then mig älskat hafwer / och gifwit sig sielf ut för mig. Ib. 2: v. 20. Då är en Christen såsom ett trä / planteradt wid wattungäckar, hwilket sine frucht bär i sinom tid. Pl. 1: 3. Och samsedt / under mycket tillstötande korr, det stundom synes oss / som skulle vår anda / och hela vårt hopp / vara dött af sorg och ångest likwäl när JESUS vårt lif, Col. 3: 4. bor i hertat / wedergwecker Han det med sitt ord / sin rika tröst och Helige Anda, at det warder styrkt och kommer sig före igen / äfwen som wisnade blommor af en luffig dagg / och en torr jord af ett swalckande Himla regn / det ock David af egen erfarenhet tillstår: tu låter mig försara mycken och stor ångest / och gör mig åter lefwande. Pl. 71: 20.

Annu vidare / och det som mera är / af Honom / den milde och grundgode Guden / hafwe wi omsider at wänta och efter lekamliga döden bekomma ett ewigt lif / ty han är trofast / heter det / som det lofwat hafwer. Thetta lifwet har Christus sielf / genom sin lydne / sitt bittra lidande och hårda

da död / of syndarom förwärfwat. Det samma lofwar och tillsäger of Gud i sitt dyra ord, och warder, af nåde, gifwandes allom them, som på honom stadeligen tro och förtrösta; ty: Hans löften / gåfwor och kallelse äro sådana / at Han kan dem icke ångra. Rom. II: 29. The äro icke toma stahl eller lösa ord / utan idel kärne och kraft / så at all ting skola fulbordade warda / som sagde äro af Heranom. Swad Han lofwar det håller Han wissertliga / och ligger icke. 1. Sam. 15. v. 29. Meniskiones otro kan of icke göra Guds trohet om intet / Rom. 3: 3. om wij tro honom icke, så blifwer han dock trofast / Han kan icke neka sig sielf. 2. Tim. 2. v. 13. Han är den / om hwilken wij inkrämme och sungen :

Priser den om of har wård;

Ey Han är fast god och blid /

Håller tro i ewig tid. N:o 84. 3.

Wid en sådan Guds trofasthet / Hans nåderika löftens wiffhet och sandfärdighet / at Herren gör sina Barns gång wiff / Pl. 119: 133. och uptager dem på ändalyckrone med åbro; har Salig Fru Probstinnan beständigt förblifwit / hwars döda Lelamen nu ligger uti sin hwilosång på swarta bären / den fordom HögEhreborna och Dygdädla Fru CHRISTINA CATHARINA SANTHESSON, thetta förnåma / och lofwärda Pastoratets wälförtiänte och waksamste Kyrckio Herdes / samt Högberömlige Probstens öfwer Ahlbo Hårad Högåhrewördige och Höglärde Herr Mag. ANDREÆ WIESELS, sätaste Wån och Måka. Hennes bortgång och skilnad från thetta onda lefwernet / är fuller / för Hennes odödeliga siäl en hårlig winning och fördelachtigt byte; dock har thetta fränfalle redan förordafat stor sorg och smärta / och kommer jämwal nu mångas hertan

tan at sucka / och ögon at rinna med tårar. Hon som tillförena / och under sammanlesnaden war sin lifswaste Mans tåckaste ögnalust / Hans glädie och stundeliga förnöjelse / är uti döden / worden Hans hiertans qwida / Hans bittra klagan och gråt.

Nu saknar Herr Probstken näst Gud / det käraste Han ägt på jorden / och en / med alla Christeliga dygder / begäfwad äkta Måka / som honom altid glädde och sågnade / och upfriskade honom Hans hierta. Syr. 26: 16. Han är nu en Man / som stor sorg sådt hafwer / och then alsmächtiga hafwer swårliga bedröfwat honom / må jag säga af Ruths boks I. v. 20. Herren / som rik är af hugswaelle / tildele Herr Probstken den tröst / som med glädie öses utu hälsöbrunnen! Ef. 12: 3. Här sakna ock 7. fränfalne Moderlöse Barn / af hwilla enda Sonen är fränwarande / sin hulda och ömhjertade Moder / at deras ögnahwärf som tillsädes äro / flota med watu / klagande bitterliqentänck uppå / Herren / huru det går of / wij äre Moderlöse / och wår Fader en förjande. Thr. 5: 1. 3. Här saknar en from och älderstegen Moder / sin älderdoms tröst / sin äldsta / Högtälsfeliga och ganska Dygliga Dotter / och fäller ömniga tårar til Gud. Job. 16: 20. Här sakna Bröder / Syster samt Slächt och Wänner / den de i lifwet hierteligen afhållit / med hwilken de plågat ett förtroligt umgänge / och högeligen önskat få länge lefwa / sågandes med hwarandra: wij förje öfwer dig / ty tu war of mycket kär. 2. Sam. I: 26. Ja! här saknar ock Jag / som nämnes utof mig med sonnerliq sinnes rörelse / en gunst bewägen Swågersta / som altid betygat en uprichtig wänstap och godhet / och hwilken jag städse burit stor kärlek och wördnad för. Jag undrar intet at Edra klända hiertan / jemte mitt / de swida och blöda / äro ångslige och bedröfwade; mig undrar ej heller på / at I luten Edra hufwuden / wåten E-
dra

dra ögon och torcken Edra kinder / ty I hafwen ordlat der
 til: dock låter Guds Ande påmintana Eder Davids ord om
 Eder Saliga döda i 2. Sam. 12. v. 23. I går wäl til
 Henne / men Hon kommer icke til Eder igen / I låten
 Henne fara med sorg och gråt / men Gud skal gif-
 wa Eder Henne igen med glädie och frögd ewigligen.
 Bar. 4: 23. Herrans råd och wägar äro wäl och okunnoge
 och fördolda; men dock belige, och för Hans t. Barn häl-
 sosama och salige, at dem, som hafwa Gud kiär / tiens
 all ting til thet bästa; Rom. 8: 28. Hans faderliga god-
 het och sanning försäkrar oss der om / at Han icke menar
 oss illa, eller gör oss orätt då Han tager sitt lån igen / utan bör
 fast mera beta: Herren gaf, och Herren tog: wälsignadt
 ware Herrans namn. Job. 1: 21. Och som Han är tro-
 fast den Eder styrcka skal, 2. Theß. 3. v. 3. och Sal.
 Fru Probstinnan nu redan ernått ett härligit rike och en
 skön Crona af Herrans hand / Sap. 5: 17. Hennes ö-
 gon äro uttagne ifrån tårar / och fot ifrån fall / Hon
 wil nu wandra för Herranom i de lefwandes lande /
 Pf. 116: 8. 9. så gifwe Herren / wår trofaste Gud: at
 söttman af Hans nåderika hugswalelse må inflyta i alla
 sorgbundnas hiertan!

Tröst dem med tinom Anda / hugswala dem
 med tin nåd,

Låt dem / och oss alla / i trone fast stånda / ehwad
 oss kommer uppå!

Hör oss nådeligen, när wij här om bedie / i Jesu namn:
 Fader wår som äst &c.

Låt tig tåctias mins muns tal, och mine hiertans
 Tanctar in för Tig, Herre, min tröst och min förlossare!

The sårrike Guds ord, som Salig Fru Probstinnan
 sielf utwält och åstundat / wid des begrafning / at upläsas
 och

Under Guds lebande efter sitt Råd.

och förklarad, igenfinnas i Psalmen Davids den 73: v. 24
af följande innehåll:

TEXTUS.

Tu leder mig efter titt råd / och up-
tager mig på ändalychtone med åbro.

Helga of / H:Erre / i tine sanning / ty titt ord är san-
ning / Amen.

Ingång.

Sallig äst tu som trodde / äro then trogna och
Gudsfruchtiga Elisabeths ord / til den wälsignade
Jesu Moder Maria, då hon mottog och undfick hennes
hållning i Luc. I: v. 45. salig / säger Hon, äst tu / som
trodde. Hon prisar. Henne salig för trona / icke endast
thersöre / at hon trodde ängelens bebodelse / och nu har
then aldrabeligste Jesum aflad i sitt lif / och under sitt
naturliga hierta; utan ock / i anseende til den almännas
nåd och salighet / som med Christo / hela werldenes F:äl-
sare / förhanden war / af hwilken Salighets gemenskap
Maria genom en saun och lefwande tro / wärfelig delaktig-
het ägde / och utom hwilken delaktighet / thet / at hon war
Jesu lekamliga Moder / henne alsintet til salighet gagna
kunnat. Och som hon då skattas salig för trona / så äro
ock alla / på nytt födde och trogna själar / i ett lyckialigt
och wälsignadt tillstånd. De äga lika dyr och ewig salighet
i Christo / aldenstund de bära den käraste Saliggöraren /
af andanom född / innerligen i sina hiertan / så wida de
rätt tro på honom / och / uti trone / görä hans Fa-
ders wilja / som är i himmelen Matth. 12: 50. Kor-
teligen sagt: Ego som genom trona / hwilken enda medlet
är / enda bandet och enda handen / anammar H:Erren /
och / genom hans fullkomliga lydnes utlägnelse / gör honom
til sin egen / hänger sig wid honom / bygger på Hans dy-
ra

ta löften / och lyder hans ord / then menniska kan icke annars än, så länge thet sker / på jorden wara tummeligen / och sedan blifwa i himmelen ewinnerligen salig. Och emedan altid Trone all salighet tillskrifwes / den hon ock wärlighen och sanfärdeligen med sig förer / så säges det ock eftertänksamt i Apoc. 2: 10. war trofast in til döden / så skal jag gifwa dig Lifsens Krono. At begynna en sal wäl / tau wara godt / men at wäl ända / är mycket bättre; at stiga in på wadiobahnen är intet nog / utan den / som wil winna Rienodet / måste löpa fram til målet / eller / som Apostelen derom talar: Kiämpa en god kamp / fullborda loppet och hålla trona; 2. Tim. 4: 7. ty då blir det aldeles sannadt: den som til ändan trogen är / skal Lifwet få at ärfwa. N:o 203: v. 5.

Allt detta har ock Salig Fru Brebstinnan / som en wäl uplyst och trogen Siäl / i all sin tid / haft i stadig åtancka; derföre Hon ock anförtrodt sig Gud / kastat sig i des samn / såsom ett barn i sins Faders och Moders sköt / sedt Honom kärligt i ögonen / och sagt i trone: Tu leder mig efter ditt råd / och uptager mig på ändalyktone med åhro. Swilka ord nu gifwa oss anledning / at / i Gudelig andacht / öfwerwäga.

PROPOSITIO.

The trognas salighet / under Guds ledande efter sitt råd / hwar wid wi tage i närmare anmärkning.

1. Huru den trofaste Guden leder sina trogna Barn efter sitt råd.
2. Huru Han uptager dem på ändalyktone med åhro.

Men wi bedte emedlertid:

VOTUM.

Red mig Jesu här i lifwet Til thet rätta wandrings mål /
 När jag trötta stått har lifwet / Och ej mera wandra tål /
 Blif / o Jesu / lå min hwila / När mig allt wil öfwerila /
 Gif mig sidsst en ewig ro / Bland Guds Helgon sammanbo.

Behandling.

När det är swårt för en swag och skröplig menniska, til
 at rätteligen finna sig i Guds styrelse / som henne så
 underlig förekommer / ser man noggsamt i denna tröstrika
 73 Psalm, v. 3. &c. hwadan upläsne Lil-Text utsedd och
 tagen är / hwilken / wid början / upprepar en swår sinnets
 oro och strid / som ofta fins hos de Gudfruchtiga öfwer
 de ogudachtigas walgång / medan the lefwa ; men / endå
 de förre / i hopp och stillhet / ståda på utgången af H. Er-
 rans wärde / och / med wördnad / gå in uti hans helge-
 dom / v. 17. warda the änteligen warse Guds stränga rätt-
 wisa öfwer the obotfärdige / och dess runda nåde-wälgär-
 ningar öfwer alla them som förtrösta uppå Honom / samt
 lefwa Gudeliga / rättfärdeliga och tuchteliga. Och är den-
 na läro-rika Psalm af Guds anda ingittwen och samman-
 satt at föresjungas i församlingen / genom Propheten och
 Sångmästaren Assaph Berechias Son af Levi sågte i. Par.
 6: 39. En anderit Dichtare / och den förnämsta af Sån-
 garena i Herrens hus / som war bestald och förordnad /
 til at tacka och lofwa Herren Israels Gud med
 Psalmer och klingande Cymbaler. ibid. 5: v. 7.

I denna Assaph hade redeliga satt sig säre / at / med
 fullt allwar fructa och tjena sin Gud / och therigenom win-
 na wälsignelse och framgång i hela sitt lefwerne ; måste
 icke dess mindre i mång stycke förfara motgång och allehan-
 da wedertwärdighet. Han märckte : huru dem gudlösom

och stortaligom wäl gick / de äro i ingen dödsfara / the
 äro icke i olycka såsom andra Menniskior / och war-
 da icke såsom andra plågade. v. 4. 5. Thetia förtröt
 honom så högt / at han / med förundran tilsporde sin Gud
 skal thet så fåfängt wara / at mitt hierta ostraffeli-
 ga lefwer / och jag mina händer i ost ydighet twär?
 v. 13.

För mennisko förnuft synes thetta / i fanning / helt
 underligt / at H Erren wil tala och tillädia at de heltge /
 i så måtto / sig qwälja skola / såsom här Affaphs, Konung
 Davids, Jobs, cap. 21. 7. 8. 9. seqq. Jeremia, cap. 12. 1. 2.
 3. och Israels folks / Mal. 3. 14. exempel sorgeligen utwä-
 sa ; dock / så snart de trogne fått litet erhindra sig / och
 komma ihug: huruledes H Erren handlar helt annorlunda
 med sina barn / än werlden gör med sina slafwar och trå-
 lar / hwilken i förstone smickrar och gifwer söta ord såsom
 Delila, men sedan förråder och störtar hon i olycka och för-
 derf. H Erren han bedröfwar och försträcker först / men sedan
 tröstar och gläder Han ; Han förer i ängslans haf / och åter
 thet ut igen. Han lägger of wäl ena bördo uppå / men
 han hielper of och sela ; Han är när de sina i nödene /
 Han tager them thet ut / och låter them til åbro
 komma: när de thetta besinna / så undergifwa de sig ge-
 nast Hans styrande hand / wäl wetande: at intet tilstånd
 kan wara lyckeligare / och för dem sällare / än det / som Gud
 dem uti hafwa wil. Ta heter det först / med godt betän-
 kande: Tu leder mig efter ditt råd / nemliga: Tu
 Herre min starkhet / Herre min klippa / min borg /
 min förlofware / min Gud / min tröst den jag mig wid
 håller / min skydd / mins salighets horn / och mitt
 beskydd. Pl. 18: 2. & 3. Tu H Erre / hwilkom Seraphim sun-
 go och ropade: helig / helig / helig är H Erren Gud Zebaoth
 Ef. 6: 3. hwilken är Israels Gud / som öfwer Cherubim
 sitter / Ibid. 37: v. 16. Tu leder mig. Tu

Tu ser / min Gud / uti ett ögnablett / alla mögelige och förefallande omständigheter ; Tu wet tillika de tjenligste medel / at winna det bästa ändemål / och ther efter leder Tu mig. Går det då emot mina tanckar och förslag / så är likwäl Tin affsicht och och hand ther hos ; Tu HErre förstår hwad mig gagnar / thet må skie med min lust eller olust / med min glädie eller sorg / med min bättnad eller skatt / ja ! med mitt lif eller död. Tu har tina högwisa skäl och helige orsaker / hwarföre tu så eller så med mig gör. Jag är ock ther med både nögd / och therjämte försäkrad / at altsammans softar derhån : at befrämja tin ähtra / och befordra min salighet ; så at icke det minsta mig wedersärs / som icke långt tilförena / i tit höga råd affstutadt och beleswadt är. Således wistas wi wäl i jämmerdalen / men Gudi lof ! wi gå icke allena / ty HErren är med oss / ändoch wi äre mull / stoft och aska / i hwilken mening David frågar : Hwad är menniskan at tu tänker på henne ? eller menniskiones Son / at Tu låter Tig wårda om honom ? Ps. 8 : 5. är det menniskio rätt / HErre HErre ? 2. Sam. 7 : v. 19. Med slike tankar umgår och förnöjer sig den trogna Stålen / och uti dem äger hon en himmel under sin mödosamma wandring. Hon är icke lik ett skiepp / som utan styrman / wråles hit och dit / ett får / som löper utan herde / och en fogel / som wisse flyger på bergomen : nej / HErren är den som henne leder ; när hon self intet wet sin wäg / förer Han henne in på rätta wägen för sitt namn skull Ps. 23 : 3. Han leder henne rå / icke efter menniskio / icke heller lödlig wilja / utan efter sitt råd / och det beslut / som han af ewighet gjordt förr än menniskan född war / och ingen af theß dagar kommen / Ps. 139 : v. 16. thet är : efter lite allwisa råd / som Han förut sedt och funnit wara nyttigast och saligast. Och här om talar Propheten Esaias märken :
 gen :

gen: Hans råd är underligt/ liuda orden, och går det
 härliga igenom/ Cap. 28: v. 29. thet är altså ett moget
 råd/ och hwad H Erren gör/ thet warder bestående; ty
 Hans råd blifwer ewinnerliga/ Hans hiertans tan-
 kar i ewighet. Pl. 33: v. 11. Och si! detta Hans råd har
 dels sitt affeende på vår ewiga wälfärd och salighet/
 hwar af han intet fördölgit/ det han i sitt ord of icke uppen-
 barat/ på det wi alle måtte frälste warda/ och komma til
 sanningenes kunskap/ som Paulus intygat i Act. 20: v. 27.
 jag hafwer icke försummat/ med mindre jag hafwer
 förkunnat eder alt Guds råd/ eller Hans wiljas hem-
 lighet efter sitt goda behag/ Eph. 1: v. 9. hwad H Erren å sin
 sida gjort/ och hwad wi skole göra/ om wi wilje salige blifwa.
 Dels ock anser detta H Errens råd vår jordiska wandel/
 huru Han wil styra/ leda och föra of then igenom/ och
 thetta rådet är of förborgat/ som Frälstaren sade til Petrum
 thet jag gör west tu icke nu/ här efter skall tu thet
 få weta/ som ses hos Johannein i det 13. Cap. v. 7. I
 thesse wägar och obekante stigar/ samle wi ofta/ ändoch
 de äro godhet och sanning Pl. 25: 10. Wi se nog/ at
 en hand leder of/ men tro icke altid at det länder til vår
 nytta. H Erren wil/ liksom med tilbundna ögon/ leda of
 den wäg/ som bäst och säkrast är; men wi wilje så gerna
 sluta up flådet/ och se sielwe huru det med of tillgår/ hwil-
 ket är ett kännetekn til vår stora swaghet i tilförsigt/ och
 wankelmodighet i hopp/ att wi icke altjämt/ som sig bor-
 der öfwerlåta of i den himmelska wägledarens trygga hande:
 Doch bör man der om wara helt wiss och ingalunda twifla/
 at ehwen H Erren förer/ han blir sannerligen wäl förd/
 ty: H Erren äret/ som leder the ålända rätt/ Han äret/
 som gör war gång rättan. Pl. 25: 9. Ibid. 5: 9.

Han leder sina barn icke allenast i andelig mätto/
 till lefwande wattukällor/ Ela 49: v. 10. uti ordet och
 Sacra-

menterna, samt genom sin anda bevarar dem till salighet / utan jämnväl i lekamlig måtto wälsignar dem ofta så / at han gifwer them hwad theras hierta önskar, Pl. 37: v. 4. och gör dem allt godt. Men uti allt ihetta / kunna ändå the trogne och käraste Guds barn / icke alltid uträkna sin himmeliska Faders stora nåd, utan blifwa ibland tröge och slum-merachtige / särdeles då / när allt går jämt och rätt fram / förutan någon stötosten och förhinder / hwar wid the så nära femna / och glömma bort at tro / bedja och hoppas; derföre ser HERren rådeligast / at : Han förer sina heliga underliga / Pl. 4: 4. understundom på sådane wägar / som sällsamme äro / nu utföre öfwerjt på hårda och branta klippor / nu utföre / neder i diuven / at the mången gång hisna och säga: är HERren med oss hwi wedersfars oss thetta? Jud. 6: v. 13. doch blit thet ther wid: at säll ar den som sina händer i Guds händer slutar in. Lycklig wist den som hwilar wid Guds heliga wilja / och begärar här ingen större lycksalighet / än at få ledas efter hans råd / Han får med bughad höra disse tröstefulle ord i Ef. 41: v. 10. fruchta dig intet / jag är med dig / wil icke af / ty jag är tin Gud : jag styrker dig / jag hielper dig och / jag håller dig wid macht / genom mina rättfärdighets höggra hand / och jämnväl på slutet erfara och förnimma hwad mycket godt Gud beredt dem / som Honom älska / Som nu blifwer wår

Sednare Del.

Och tu uptager mig / heter det / på ändalyktone med Åhro. Guds barnas begynnelse och fortgång / så länge de ho ibland Redars hyddor / och wandra i denna öknens är som oftast / och nästan alltid sorgefull / N:o 291. v. 2. Här är idel sorg och jämmer /

Angest och bedröflighet /
Som wårt hierta stades klämmer /

Och wår glädie säncker ned.

Vad vill du ha? Svad är här at lefwa? förja
 Anglan jämmer är wår lust
 Straxt som wi wår lefnad börja,
 Börje wi tå sucl och pust,
 Sorg och klagan lifwet följer,
 Tills oss jorden öfwerhöjer.
 At det samma / som wise husläraren anförer: här är al-
 tid sorg / fruchtan, wäntan; Syr. 40 v. 2. doch / Gud
 äbra! at ändalykten blifwer frögdefull. Thet är omögelt-
 git at Guds tilfäjel'er skulle sela: blif; men tu tiära Siäl
 eho tu äst / from, och håll tig rätt / ty slikom skal det på
 sidstone wäl gå. Pf. 37: v. 37. eller / som det i grundspraket
 mycket efiertänkeligt lyder: theras sidsta och theras lefnads
 slut skal wara med frid. Gud pröfwar dem wäl undertiden /
 och låter dem gå bekymmersamt i hand, / doch bielper Han
 dem ändteligen / at de se sina lust på hans nåd. Theras
 Sol är i upgången / och ofta thes emellan / inwecklad i
 tiocla moln och mörkla skyar / men wid nedergången ut-
 sprider hon de klaresta strålar. Efteråt / sedan Guds un-
 derliga råd är på them fulbordadt; när Han fulkomnat
 thet som hans hand beslutit / och fört dem til det mål / som
 Han sig och dem föresatt / så uptager Han dem med äbro.
 Han uptager dem / såsom en Fader sit barn / som kommer
 långwäga hem / och låtit mångt starkt och häftigt owäder
 blåsa på sig / och såsom en Brudgumme sin Brud / som
 blifwit förd til honom öfwer stormande hafwet / och ther-
 wid mycken eldgenhet utstått. Thersöre låt så wara / at
 the / här i werlden måste någon tid gå åftad och gråta
 och bära ut ädla jäd / så skola the äntå i thet ewiga
 lifwet komma med glädie / och bära sina kärswar.
 Pf. 126 : 5. 6. The skola icke till ewig tid nederligga i be-
 dröswelle och föraqåtas / utan uptagas / och med äbro uphö-
 gas på ena klippo. Ibid. 27 : 5. The skola icke alsunges
 behöfwa

behöfwa fråta sin sorg uti sig / eller sättta sin mun i stoftet och tåga / utan en gång få uplysta sitt hufvud / och uphåfwa sin röst med frögd. Uppå theras kamp och strid / följer omsider en härlig seger och nådelön / efter tåremåttet warder trösthågaren för dem instånckt. The wandra fuller igenom tistel och törne / men the se långt ifrån thet grönskande och blomstrande Paradis. Wid alla sina mulna dagar / och lyckans widriga omskiften / äro the trogne i hiertat förwisade / at de / på sidstone / skola få taltala sin Gud / som David: **Tu hafwer förwandlat mig min klagan uti frögd / Tu hafwer aflådt mig min sack och omgiordat mig med glädie.** Pf. 30: v. 12.

Och skier en så lyckelig förvandling / och åhresult up- tagande / så wäl i tiden / som efter tiden. Om det så tå- kes Gudi / wil och kan Han lätteligen släppa en Job från all sin wärck och jämmer / och wälsigna honom mer än tilförena; Cap. 42: v. 12. Han kan låta en fattig E- siber framkomma i Drottninga kläder / och en Joseph up- tagas utur fångellet til Konungshuset / med mera sådant; dock härwid förbehåller sig den store Guden en fri hand / at giöra och låta / och fordrar den undergifwenhet af sina Barn / at de gifwa sig tilfrids med Hans behag / och hålle se på det tillkommande än närwarande / påminnandes sig: at thet är obegripeligt huru han regerar / Pf. 147: v. 5, men så är han derjämte trofast / som icke låter oss frestas öfwer wår förmåga / utan giör med frestelsen en ut- gång / så at wi kunna dragat. 1. Cor. 10: 13. När ock ånteligen den stunden kommer / at Herren förlofar si- na trogna från all denna tidsens wedermöda / Rom. 8: 18. så tilfaller dem först en beständig och fullkomlig åhra / at theras dödsdag är them bättre än födelsedagen. Eccl. 7: v. 2. The uptagas tå / som Texten söger: på åndalyktone med åhro / så at / när tiden löper til slut / och menniskan saligen dör och i Herranom insomnar / up-
 ta-

tages Sielen / ifrån ufehet / i Guds hand och Abrahams
 stid / ther luttet dödsqwal mer nalkas henne / hwarefter se-
 dan Kroppen / då han får upstå i sinom del / när dagar-
 na hafwa en ånda / Dan. 12: v. 13. och then underjor-
 dista hwilan är ute / winner tillika med Sielen / en ewig och
 öfwer alla mätton wichtig härlighet. 2. Cor. 4: 17. Så
 at det är wist / och blir sant i ewighet: at eho som låter Herren
 leda sig in til åndan / och blifwer Honom trogen in i döden /
 Han skal efter döden blifwa til åhra uphögd / eller uti åbro
 uptagas til lefwandes Guds stad / til det himmelska
 Jerusalem / och then otaliga ånglastaran. Ebr. 12: 22.
 O! en hög och obestrafwelig åhra. Ah! hwad för salighet
 och hugnad at få se Gud såsom Han är. 1. Joh. 3: v. 2.
 Hwad åhra? at mättas med Guds huses rika håfwor /
 och skänkas med wällust såsom med enom ström. Pl.
 36: 9. Hwad åhra också / at stå för Guds stol / Apoc. 7:
 v. 9. och siunga lambet förutan ånda / ja ewigt.

U S U S.

En sådan de trognas salighet / under Guds ledande
 efter sitt råd / achta de ringa / som hafwa sin lust i synden
 och fåängeligheten / och wandra fölgakteligen wida affön-
 drade ifrån Gud och Hans delaktighet. The lyda sitt egit
 råd och följa sitt egit tycke / lika som the uti alla sina
 tankar höllo Gud för intet Pl. 10: 4. Herren wil leda
 them / men the sättta sig emot Honom / wända sig frå Ho-
 nom / och gå sina egna wägar / stundom / tycka de / Han
 gör icke rätt i ett / stundom i något annat. In summa:
 utaf sådane får Gud liten tack och åhra / Hans ewiga wis-
 het / samt H. råd och willja är them icke til nöjes / Hans
 milda förshn och regering är them ett olustigt ol : och efter
 the wilja icke mitt råd / säger then Himmelska wisbeten /
 så skola the äta af sins wäsendes frucht / och af sin
 råd måtte warda. Prov. 1: 30. 31. Gud nåde och bättre
 den!

den! som så låter förleda sig / och wiker med sitt hertta icke från HErren / som litar på sig sielf / eller sätter fött sig till arm / honom warder det illa gåendes / och han blir säkert bedragen / eburu länge det lider. Men sälls alle de! som förlåta sig på HErren / som bygga förtroende med honom / och lämna sig helt och hållit i Hans behag och styrelse / om dem heter det med rätta: frögder eder af HErranom / och warer glade i rättfärdige / och berömer eder alle i frome. Pl. 32: v. 4.

Tillämpning.

Ibland these the fromas och trognas tabl / räknar och anser jag billigt / i lifstiden / HögEhreborna och Dygdädla / nu ewigt Saliga / Fru Probstinnan CHRISTINA CATHARINA SANTHESSON, som efter en kort stund, är färdig at skiljas från vår ögon / och nedläggas i grafwenes tyfsta giömor. Hennes andelsa kropp / som warit lefwandes Guds tempel / och ett dygdens säte och boning / står wäl här / men dess dyra Siäl är redan / i kraft af Jesu nådiga löfte / uptagen till himmelsk ähra och härlighet / och niuter nu / i åskådandet / med alle utwalde Guds barn / hwad Hon här i trone ägt hafwer. Nu är henne lotten fallen i det lustiga; Pl. 16: 6. nu är Hon kommen till skön rolighet / och ewig frögd är öfwer hennes hufwud. Ef. 35: 10.

Sin Christendom har Salig Fruen / som en rätt CHRISTINA och trogen CHRISTIANA, prydt i all stycke / och / såsom en god Christen wäl ägnat och anstär / alltid lyst af en sann tro och ofskrymtad Gudsfruchtan / jemte förnöjsamhet / tålmod och undergifwenhet under sin himmelska Fadens wilsa / sågandes esomoftast:

N:o 293: v. 5 Jag wet at tu tin ord och lofwen aldrig rygger / Thet är min fasta borg / therpå jag säkert bygger /

Ja / om du himmelen och jorden gå i grund /

Förgås doch intet ord / som går utaf tin mun.

No 265: v. 7. Och åter: Hwad Gudi tackes / jag begär /

Mer will jag ej åstunda /

Han hjälper mig i allt besvär

Och hugnar margelunda /

I lif och död är han min stöd

På hwilken jag fast bygger

När wänden swär mig öfswergår

Ur jag i Honom trygger.

Uti sin öfriga wandel och allgemena lefwerne / har Salig Fru Probstinnan klarligen å-daga lagt / at Hon war en rätt CATHARINA, som altstadigt wärlade sig om / at födra en ren umgängelse, och hålla sig obesmitad af werldene; Jac. 1: 27. som sökte / med rätt sinntgö hierta / tiena Gud och sin nästa, och wandra redeliga. Ef. 57: v. 52. Gudi, sinom ewiga Fader / upoffrade Hon dageligen sitt hierta, samt gierna och gladeligen antwardade sig Honom till allt behag, med kropp och Stål / in i bleka döden, och hwad kunde wara saligare än thetta? Emot sin nästa har ock Salig Fru Probstinnan wisat all wälwiljoghbet, ålskat och åhvat sin t. Man, stått sitt hus wäl före, upfödt sina barn uti tucht och Herrans förmaning, och i synnerhet warit gis mild emot de torftiga / så at deß lefnad både Gudi och menniskiom behagelig warti, och nu efter döden, blifwer i en wälstignad åminnelse. Sall Hon! som då wäl slutat, och hunnit til ofägelig frögd / 1. Pet. 1: 8. och en oändelig glädie / 1. Joh. 16: 22. then intet öga sedt, och intet öra hört / ej heller är upstigen i någor menniskios hierta Ef. 64: 4.

Men här wid / som litwist allt är en hugnelig tröst för de bedröfwade / tycker mig jag hörer en i diup sorg qwarlämnad Man, gifwa mig sådant genswar: Gud tu hafwer bewist mig ett hårdt ting / Ps. 60: 5. Tu hafwer tagit den bort ifrån mig, som mig så kärigen bemiddt, så wän-

Under Guds ledande efter sitt Råd.

wänligen understödt och så troget tilhanda gådt / at jag
nu är ensam worden / och sorgeläder pådragit mig.
Bar. 4: 19. 20. Mine, till en del / ännu små barn / qwi-
da och pusta gråta och beklaga sig / ty the hafwa bortmist
den / som all werlden dem icke igen gifwa kan. Ja, mine
Wänner och Fränder / och de mig kiänna / se min bedröfwel-
se / at jag warder med sorg nederfarandes i grafwe-
ne. Gen. 37: v. 35.

Doch / gifwer Eder tillfrids / stiller i HErrans namn /
edra hiertan / in för Gud / med tålmod och hopp / tänker
på Hans allmacht och mildhet / wörder Hans heliga wis-
hets wägar / och warer någde med Hans Råd och allwisa
stickelse. Then samme HErran / som slagit / han ser wäl
edra öma sär och strimor; then samme HErran / som risat /
han wet och at lifa i sinom tid. Låter detta hemma edra
tårar / och låtta Edra sorgbundna och bedröfwade hiertan!

Barmhertighetenes Fader / och all hug walelles Gud /
ingtute sin kraftiga tröst i alles / öfwer thetta dödsfall / af
sorg beklända hierta! och låte oss / i de rättfärdigas upstån-
delse / få göra wår Saliga Döda ett glädie möte på HErr-
rans Jesu härlighets dag. Hwar om wi sluteligen bedie:

När stunden ändas / och kroppen är kall

Och ögonen läggas tillsammans /

Så tag oss / o HErr! til din fröjdesal

Til ewig glädie och gamman:

Gud Fader / Son och then Helige And /

Wre lofwad och prisad i all land /

Du / och i all ewighet! Amen. N:o 221: v. 11.

I Jesu namn / Amen.

PER-

PERSONALIA.

Hen fasta och ofwikeliga grund/ som de trogne och
 kåre Guds barn/ icke allenast fota/ utan ock byg-
 ga hela sin Christendoms wandel uppå/ nemligen
 den kåra Gudens såkra händledande/ genom jämmerda-
 len in uti frögdesalen/ wårkar ock uti theas Stålar/ en
 sådan fullkomlig förtrostan/ på den dyra Trållaren/ och
 Hans blods kraft/ then the/ såsom sin egen/ sig tillägna/
 at de uti sina hiertan äro förwifade/ det Guds Faderliga
 uppsigt them aldrig felar/ utan I EU heliga förtänstis söta
 saft/ sträcker sig fast ännigare til dem/ än Värens til um-
 peqwistarna/ theföre de ock inrätta så alla sina göremål/
 at de med barnslig undergiftwenhet/ fatta Gud i handen/
 och under alt hwad som påkommer uti denne Stride Tiden
 icke allenast tilförtro sig Honom/ såsom en oryggelig Led-
 are/ utan ock mächtig Bestårmare; wål wetandes/ at Hans
 Gudomeliga försyn aldrig felar/ utan huru underligt thet
 ofta synes för theas ögon/ hwad Gud med them gör/
 lüftt eller ledt/ lindrigt eller swårt/ i werlden/ så går han
 sina Almaches Råd/ härligen igenom/ och gifwer sina
 k. Barn/ på sidstone, när Loppet är fullbordat/ fullkom-
 lig orsak/ at med glada munnar/ och i trone fäste hiertan/
 til sin goda Gud/ yttra sig uti et sådant mactspråk: Tu
 leder mig efter ditt Råd/ och uptager mig på ända-
 lyktone med åhro

Wi behötwom så mycket mindre/ göra denne saken
 widlöftig/ som den i dag/ wid detta forgetufälle/ är til
 sine omständigheter/ berömligen med hwad Guds ord of
 härorn lærer/ redan utförd. Här predikar äfwen i dag en
 dödd för de Leswande/ såsom med et listigt Exempel.
 Man menar Then/ til kroppen döda/ men til sin dyra Stål
 ewin-

PERSONALIA.

ewigtnerligen lefwande/ och ibland Helgonens tal, redan antagne, Probstinnan uti Albohärad/ af härkomst Ahreborna/ och af dygder priswärda, Fru CHRISTINA CATHARINA SANTHESSON, hwilken står färdig, att rätt snart taga sit sista afsked från oss/ ur tåredalen, öfwerhölljas med den swarta muss/ sättias neder i sin graf/ och således lämnar oss/ som bewista des Christeliga jordesfärd/ anledning (at å Abels sätt/ hwars blod talade sedan han död war/ så ock Hon/ liksom talar med oss utur sin lifliga och ärefulla stoft) med tilbörliq heder hugkomma/ och uti våra sinnen intryckia/ huru hela hennes lefwerne genom werlden/ har intet annat warit/ än et kårt den Himnellska Fadrens Ledeband/ hwarmedelst Han fört och handledt detta sitt kära Barn/ genom lefwernet lidandet och döden/ in uti härligheten/ ther han uptagit henne till äbro. Thet Hon aldrabäst sielf/ med moget betänklande eftersinnat/ at så ske skulle/ då hon för Nio åhr tilbakars/ utsedt den LikText, som öfwer Hennes i dag/ är worden förklarad.

Torde derföre icke falla oss beswärligit/ at något litet bödra på Thens korta och rena beskrifning/ som Gud sielf till äbro uptagit/ och i sin frögdehimmel redan, med osäjjelig glädie omfamnar.

Åhr 1702 den 26 Novembr. såg/ denna wår nu saliga/ först denne werldenes lius/ uti Forsheda hederliga Prästhus/ i Jönköpings Län/ och Wäsbo Härad. Fadren war, den mycket berdmiliga Probsten/ samt Kyrckioherden till Moheda Pastorat, Högåhrewördige och Höglärde Herr Magister PETRUS SANTHESSON, den tiden Pastor wid Gyllenstiernista Cavallerie Regimentet i Skåne/ men nu ibland de triumpherande och Salige i himmelen/ tit han/ å således wågnar för detta redan ingått/ och nu sitt äldsta Kära Barn och Dotter/ med hertans frögo undfar. Modren,
är

PERSONALIA.

är den uti mycken sorg fördiupade / Anckio Probstinnan / Fru HELENA TORPENSIS, som uti sin ansenliga ålder / och med sina grå hår / icke utan blödande hjerta / gör i dag sin Saliga låra Dotter / den sista åhretjänst / och följer Henne til sin graf. Nu som af et godt trä / kommer god frucht / så komma och dygdiga Barn / af fromma och dygdiga Föräldrar. Huru denna wår Saliga Fru Probstinna / ifrån sielfwa lindan och modersmjölken / varit hafd til dygd och ärbarhet / och sedan alt mer och mer / med åhren / theruti inöswad blifwit / och tiltagit / ther til är ofelbart bewis / Hennes sediga upförande / hela Theß lefwernes tid / ända igenom ; Ty som Hon haft Guds trogna och säkra handledande / til sit råtta och endaste ögnekärle ; så har Hon / ei heller utan Guds heliga Råd / någon ting wetherligen sig företagit / utan hållit Hans nådiga wilja och behag / för det säkraste fästet / at bygga all sin timmeliga / andeliga och ewiga wälfärd på ; Therefore icke allenast hennes späda barndom / utan ungdom och medålder / ja hela des wandel / genom ofskrymtad Gudsfruchtan / idkelsam bön och åkallan / samt der under stadig förtroende til den Allerhögsta / blifwit inråttad / såsom et Mål / tit hon med all sin åstundan / endast påstfat / i så måtto : at som Hennes dyra siäl / hade sit ursprung från Himmelen / så långtade Hon ock / at sedan / den jordiska hyddan war nederlagen / så Henne tit igen / therest Hon war wiß at Hon skulle blifwa uptagen til åbro.

Emedlertid / som en sådan fast grund nu war lagd / til alt det / som kan Gud behaga / och göra en Meniskia i tid och ewighet / lyck- och saltg ; så fattade til et så Adelt och Gudålskande sinne / ett ganika stort wälbehag / då warande unga Magistern / sedermera Vice Pastoren uti Forsboda / och therå Ryrkioherden uti Moberda / men nu Probsten öfwer Alshärad och Ryrkioherden til detta förnåma Sla-

Statelöfs Pastorat, nu af hiertfrätande sorg/ öfwer sin högt-
 älskliga och dygdiga saliga Makas dödeliga fränfalle/ gan-
 ska bestörte och nästan utmarglade / Herr Magister ANDERS
 WIESEL, och begicks Ethers gladeliga Bröllopsdag/ uti Mo-
 heda Probsteigård Jacobi dag 1720, på Hennes 18 ålders
 åhr/ i närvaro af Stichtets höga och ansefliga Förman/ nu
 Saliga/ Herr Doct. och Biskopen DAVID LUND.

Så mycket kärare äminnelsen är / af thetta lufwa
 ächta sammantråde; Så mycket smärteligare förefaller för-
 lusten nu/ för den efterlätne och ensörjande Makan/ then
 Himmelens Herre/ låte känna kraften af sin söta hugswa-
 lelse / i des med ängest upfylte hierta!

Wällignesse har icke felat Them/ uti detta heliga
 Ståndet, utan har Gud låtit den i werket nådigt wisas/
 med Ellofwa stycken wällskapade Barn, 3 Söner/ af hwil-
 ka de twänne äldste/ lefwererat sina själar Gud redan i hand/
 då de ännu späda woro. Then tredie är nyligen anländ til
 utrikes orter/ til förkofring uti studier, dygd och ähra/ och
 håller nu fränwarande sin bittra klagodag ibland främman-
 de och obekant folck/ öfwer sin hulda Moders affstedstagan-
 de på denne dagen/ och hjärtrörige bortgång utur tiden. Af
 Dottrarna äro twänne redan i Heranom / och 6 lefwa
 så länge Gud behagar/ samt följa nu sin Saliga kära Mo-
 der på sin sidsa resa/ men beklageligast / at twänne af them/
 kunna för sin spädhets skull / sin hulda Moder ej rätteligen
 sakna / them alla Gud nådeligen hjelpe!

Under Nchtenstaps tiden / har Gud efter sitt heliga
 råd / ledt denna wär Saliga/ ifrån det ena Hedersstället
 til det andra. Har sålunda tilbracht sin tid under samman-
 lefnaden med sin kära Man först uti Forsheda 15 och ett
 halft åhr/ uti Moheda 10 åhr/ och änteligen här uti Sta-
 telöf den minsta tiden/ något öfwer ett halft åhr/ ther Hon
 litwål / om så warit Guds behag / förwäntat bästa lugnet/
 ifrån

ifrån stor oro och midda / som dageligen förefallit å de två-
ne förenämde ställen / såsom belagne hart när åtstillige sto-
ra landsvägar.

Alla dese sex och tjugu åren / och något therdswert /
hafwo tycks wara Henne korta / i ansernde til den låra
sammanlesnad / Hon haft med sin låra Man / thet Hon
ock ofta sielf med såguesamma ord betygade / hade ock wa-
rit wål nögd / ot å detta sidsta hederliga stället / om det
så HErranom behagat / något längre förblifwa ibland
de lefwande / efter både folck och ort / war Henne ange-
nämt; men som Gud annorlunda tåktes gådra / och in-
föra Henne ibland de saligas tal / til åbro och hårlighet
i Himmelen / war Hon ock dermed båd nögd; in detta
war Hennes dageliga ordesätt och wackra Minnes-prak /
thet Hon ofta med mycken eftertanka brukade:

Som Gud will / will ock jag.

Man kan ock om Saliga Fru Probstinnan ostrym-
tat berätta / at å alla de ställen / tit Gud Henne ledt
och fört / har Hon wunnit en Allmän kärlek / som är
rar at finna nu i werlden / så at ehuru kort hennes tid
å detta sidsta stället / efter HErrans obegripeliga råd
warit / wet man doch af öfvertygande prot / at Hon af
alla bekante och råttisinte / med ett godt loford hugkom-
mes / men ännu mer / å de ställen / saknas med tårar / thet
tiden otordt bekantskaper med folket längre / och således
förlusten des estersinnerligare; Ty Hennes wäsende war /
at wara alt folck angenäm / genom ett förnustigt och
Christeligt upförande / men Gud framför alla.

Thersföre Hennes namn dageligen utwisade gagnet /
at som hon war til namnet en CHRISTINA / så låt Hon
ock i wårket påskina / sig wara en rätt Christiana och Chri-
sti Estersföhersta / samt god Christen / then thet icke al-
lenast / hade blotta kundskaper om Gud och lårt känna

PERSONALIA.

Honom, såsom sin Skapare, Aterlösare och Helgare/ utan
 och bewiste Hon det i wärket/ genom ett wördsamt den
 Store Gudens dyrkande/ sitiga åkallande/ uprichtiga tå-
 nande och lofwande; warandes så ifrig uti den enskylda
 Gudstjänsten/ och sina dageliga böner/ ~~Ja~~ intet
 släpte Gud, förr än Hon war wiß/ at Han wälsignade
 henne. Therefore Hon ock fick swar af den Helige Ande,
 som först wittnade med Hennes Ande/ at Hon war ett
 Guds barn/ och sedan läkrade Henne/ at den Guden/
 som Hon så tråget och troget åkallade/ skulle aldrig lämna
 henne wärnlösa/ eller försättia uti det bedröfwliga An-
 kioståndet/ som Hon ofta/ med glädje-tårar betygade/ och
 utgången nu till fulla har bewisat.

Uti den offentliga Gudstjänsten/ har Hon före-
 gåt sina kära Barn/ husfolck och flere/ med et synnerligt
 Gudachtighets Exempel, så at Hennes rum aldrig sakna-
 des i kyrkan/ när hon hade hälsan/ och kunde besöka Häl-
 gedomen. War der och med mycken andacht/ och påmin-
 te sig sedan hon hemkom/ hwad Hon af Guds ord lärt
 hade/ det Hon höll för sin största Sabbathe-ro; Bru-
 landes sina böneböcker och andra/ som kunde tjäna/ at
 förnöja Hennes i Gud hwilande/ och til Himmelen lång-
 tande siäl; warandes här hos märckwärdigt/ at knapt
 någon Psalm/ finnes i vår Psalmbok/ den Hon icke
 kunde/ utan Wol sjunga och läsa. Och till att wisa/ det
 Hennes hierta war så mycket mer tilgifwit sin Gud/ an-
 wände Hon alla store Wönedagar/ ifrån solenes upgång
 till dess nedergång/ med bön och Fasto/ icke såsom de
 strimtare; ty Hon erkände i sitt hierta/ detta wara ett
 Intet/ emot det myckna och outsäjeliga/ som Hon sin
 goda Gud skyldig war. Hon betygade ock i wärket/ at
 Hon bar sitt andra Christendoms namn rätt/ CATHA-
 RINA, thet är ren/ och stild ifrån grofwa syndasläckar;

Ty Hennes samwete war aldrig beswärat af någon swär
 och uprätelig synd / therföre står Hon och nu / som en
 ren och täck Brud / twagen med det rena Jesu Blod uti
 dopet, för stolen och lambet / uti hwita rena kläder / och
 sjunger ett ewigt och saligt Hallelujah. Och som Hon be-
 prytt bägge sina Christendoms namn / med en Gudi be-
 hagelig lefnad; så har Hon och ombesittat sig så stika / som
 Hennes Families och Slächts namn / Henne påminnte / i
 det Hon / som en SANTHESSON, war Sana, thet är /
 förnuftig, estercändsam och tyflätig / uti hela sitt al-
 männa lefwerne, så at knapt något ord kom af Hennes mun /
 thet Hon icke tilförna förnufteligen eftersinnat; hållandes
 för bättre wara / at efter wisa Mannens läro / tala få
 ord i rättan tid / än många i otid; wetandes och wäl /
 at Gud en swär räkenskap en gång fodrar / at de i otid
 mångordiga. Ja, med hwad behagelighet / Hon bemött
 allom them / som Hon omgåts med / höga och låga; läm-
 nat de förre sin tilbörliga heder / och de senare / wänliga
 åtbördor och tiltal / det witnar noggsamt det witttra rynchet
 så öfwerflödig / at sielfwa afwunden skal med skäl ej gi-
 ta göra inkast häremot.

The torftige har Hon aldrig bortglömt / utan hållit
 det för en glad dag / när Hon kunde göra them något godt /
 therföre blifwer och Hennes äminnelse uti wälsignelse.

Med hwad ogemen och idkesam wako och sorgfällighet,
 Hon bestyrt sit hus / thet til hafwa warit nog bewis / de
 matte ben och trötte lemmar / som nu i dag följa Henne i
 grafwen / och så hwila ifrån alt sit beswär. Sin man har
 Hon herteligen älskat och all heder bewisat / therföre är
 ej at undra, at hans hierta är blöddande / som nu måste en
 så lär hierte-wån beklageligen sakna; kunnandes Haa / å
 sin sida med full sanning intyga / at Hon aldrig gjorde
 honom emot mer än i det ena / när Hon / genom dö-
 den

Den, skildes från honom: Med et ord: Hon gjorde
 honom lust och aldrig ledt / uti alla sina lifsdagar.
 Sina 11 läse Barn / har hon måst alla / med egne spenar
 upfostrat / och til Gudsfruchtan och dygd hållit / samt altid
 och afwen uti det yttersta / ther til förmanat.

Then lyktan hade Gud Henne bestårt / at hon ifrån
 spåda barndomen, hade en hälsosam kropp / then hon /
 som en besynnerlig Guds nådegåfwa nyttjade / och fagna-
 de sig ther af. Sparade ock aldrig de krafter / som Gud
 henne gifwit / utan upoffrade them til Guds åbra / och
 sit hushålds förnödenhet och tjänst / med en ogemen flit /
 bittida och sent / at man sållan eller aldrig såg Henne så-
 fång / utan fast mer altid för händer hafwa det / som godt
 och nyttigt war. Men som uti detta obeständiga ingen ting
 är beständigt eller warachtigt / utan måste lida förwand-
 ling / så har det ock här gådt: At när hennes lifsandar wo-
 ro förswagade / så wäl genom många barns bördor / som
 wako och släp / natt och dag / wid barnskidslen och eget
 upammande / som ock stundelig omsorg och tillsyn / wid dess
 ausentliga hushåld / bägge swära och lif frätande syflor; Så
 har hon i anseende till alt detta / för tvåtwe år tillbaka /
 begynt blifwa så utmarglad och af sig kommen / til hålla /
 styrka och krafter / at man befarat den bedröfweliga följd /
 som utgången omsider wisat; ty huru hon för sin lära
 Man förborgat / den hemligen alt mer och mer tårande
 sinndomen / som sig under sidstämde tid / hos henne inrotat /
 at betaga honom den hiertångslan / som hon wäl wiste
 ther af skulle förorsakas; så har Hon dock för en och an-
 nan / af sina wänner och bekanta / uppenbarat sig hafwa
 förmärkt dödsens wiså sänningebud / så wäl genom de / ju
 längre dess mer / infallne kinder och aftagande lifliga hy /
 samt dunkla ögon / som och genom en swår Moder-passion /
 jänte tryckande och hiertfrätande håll och stynge uti sin
 wän-

wänstra sida) hwaraf Hon blifwit mången gång sängliggande / en dag och tvåanne tillika / men åter, genom Guds nåd / wedersåts igen.

Enkannerligen blef Saliga Fru Probstinna / sista gången / till alla sina lemmar / swärligen betagen / då hon tillika med sin l. Man / ifrån en Hans Embets fördrättning uti Moheda kyrckia / första Advents Söndagen förleden / efter mycken Hennes egen längtan och åstundan / besökte sin lära och mycket älskade Broder / Kyrckioherden Herr *Magister SANTHE ANDERS SANTHESSON*, uti Slåtthög / och des Fru läresta / sin lära Swägersta; så at sedan Hon war kommen ifrån Moheda Kyrckia till Slåtthög / Kl. 3 efter middagen / och skulle spisa / war måst all matlust henne förgången / som warade måndagen och tisdagen derå följande / då Hon om aftonen hemkom / och befann sig ännu swagare / hwar å / dagen efter / om onsdagen / teku begynte sig wisa till en anstickande feber, hwilken om torsdagen brast ut i mera häftighet / så at tungan begynte låda wid gomen / och målet aftaga samt förswagas. Hwar emot / huru man än sökte med all flit / genom förfarne läkares tilhielp / först med åderlåtande / och sedan andra tjänlige medel / dämpa det onda / som i kroppen sig inrotat / och rödta det bort / hwar til i förstone gafs hopp om önskelig wärkan / befans dock beklageligen omsider / at emot dödsens fot / war ingen bot. Wille dock aldrig bedröfwa sin l. Man och barn / med den ringaste klago-yttran / utan war makalös tålig / så under sielfwa swäreste sjukdomen / som eljest hela sit lefwärne igenom / och sågnade them / med gladt ansichte / om förhoppning af sjukdomens öfwerwinnande. Fäste emedlertid alla sina tankar på Gud / med hwilken Hon talade natt och dag / genom andächtige böner / idlesam åtal-lan / samt diupa siktningar til Himmelen hela Ellofwa dygn / hwilken också styrkte Hennes matta hierta / och till

Högden långtande Siäl/ at sedan Hon lätt fara allt werld-
 fligit bekymmer och åtancka om sin hushållning/ gaf Gud
 Henne den nåden/ at Hon med tydlig stämma/ in uti
 yttersta döds-minuten, och just i samma ögnableck/ som
 Siälen skildes wid Hennes kropp/ läste den wackra bekän-
 te Psalmsvers/ som en Hennes då närwarande låra wän/
 hwilken med besynnerlig ömhet/ under sinckdomen Henne
 wårdat/ och Hon alltid haft mycket förtroende til/ Henne
 föreläste/ nemligen denne: Dödsens skarpa pilar/ o
 HErre lindra wäl/ när det til ändan ilar/ o HEr-
 re tag min Siäl. Hwarå/ som Hon sagt de orden/ JE-
 su tag min siäl/ och ytterligare: Ja/ HErre Jesu hör
 det/ war och den Himmelste Brudgummen färdig/ at ge-
 nom sina Hel. Anglar/ låta taga sin täcka Brud/ den lå-
 ra och wälberedda Siälen/ och i samma stund/ föra hen-
 ne uti det sälla Abrahams sköte/ så at just när förenämde
 ord slutades af Henne/ och woro uttalade/ slutades och
 Hennes tinneliga lif/ med behagelige lufwa och andäch-
 tige årbåswor/ samt sammanknippade och upräkte händer
 til Himmelen/ hwarå Hon sachtmodeligen efter sin Fräl-
 sares Exempel, sitt hufwud nederbögde/ och sin wälsigna-
 de anda upgaf/ och fick således ståda sin Jesum/ som
 Hon så all sin tid i gemen/ som i döds-puncten i synner-
 het/ påkallat/ såsom sin trogna Frälsare uti härligheten/
 hwilket skedde den 14 Decembr. sidst. Kl. 8 om morgonen/
 som war den tredie Advents Söndagen/ då Hon fick sita
 den stora Sabbathen i Himmelen/ och wardt ther upfatt
 ibland Helgonens tal/ til åhro/ sedan Gud warit Hennes
 trogna ledare/ efter sitt allwisa råd/ genom jämmerda-
 len uti 44 åhr/ och Hon der under/ uti Achtenstaps Stån-
 det/ med sin nu högtbedröfwade Man/ lefwat hade 26
 och ett halst åhr/ hela denne sin wandringstid/ Christeligem/
 hederligen/ berömligen och wäl. Så har nu Swalan sun-
 nit

nitt sitt båd och fogelen sitt näste. Så har vår Saliga fädt ewig
 hwila / för all sin möda. Owanstelig förnöjelighet / för all
 werldens obeständighet. HERRE Jesu / lär och oss altid
 wandra efter titt ledande råd / så uptäger Tu afwen
 oss på ändalyktone til äbro. Amen!

Sacksjälse.

MED mycket wördsam och beständig erkänsla /
 bemöter gärna / den i sorgen Esterlämnade /
 Herr Probsten / den gunst / kärlek och wänskap /
 som Honom är wedersfaren af denna förnäma och
 hedertwärda Samling / hwilken sig behagat wisa
 til sidsa ähretjänst / wid Salig Fru Probstinnans
 affleds- och begrafsningdag. Himmelens HERRE
 förwäre alla them / som här sig infunnit / för
 alla oförmodeliga och hiertfrätande forger!

Afskieds - Sång /

Hållen wid Sälliga Fru Probstinnans Begravnings-
ACT, under Vocal-och Instrumental Musique.

Framgifwen af

S. A. S.

Werden snöda jag förachtar /
Hwad kan hon wäl fögna mig?

Intet mer jag eftertrachtar /

Hwad häldst komma plår från tig;

Hjerter, själ / samt allt mitt sin /

Komma snart i himlen in

Långtar / att se Jesum min.

Snöda werld / från tig jag träder /

Skuddar af mig tina band;

Ej tin lust mitt hjerta gläder;

Jesus mig utur tin hand

Lofat hafwer gånsta wäl!

Ut min Ande / kropp och själ

Udriq blifwa skal tin träl.

Upp! till Himlen jag då ställer /

All min hog och allt begär /

Som min lefnads sista qwäller /

Synes nu instunda när;

Jesu, Jesu! själa wän.

Till Dig långtar jag nu hän /

Til mitt råtte arf och län.

Hulde Man och Barnen föra /

Fater wäl: Gud stå Er bi;

Gud wil of en gång bestära

Ut Hans eget anlet si

Då wi af Hans kärleks bröst /

Skolom suga Himmels tröst /

Honom prisa som of löst.

Här min tunga platt will stanna /

Och wid gommen loda fast;

Men ett ewigt Hosanna

Jag dock börja skal med hast

Uti Himlen: Jesu kär

Sälligt lof min tunga bär:

Gud ske lof! nu är jag ther.

In Tumulum
**CHRISTINÆ CATHARINÆ
SANTHESSON,**

PRÆPOSITI ANDREÆ WIESEL Conjugis
quondam dulcissimæ.

SANTHESSON hoc tumulo tegitur CHRISTINA
CATHARINA,

Christiadum exemplar, conjugiale decus.
Forsheda quam genuit, quam Forsheda, Moheda pascunt
Atque brevi Skatelöf, flebilis ille locus :
Alma trium genitrix *Natorum*, bis quatuorque
Natarum, WIESEL fœdere juncta Viro.
Terrea pars terram petiit, terræque quiescit
In gremio sacræ: contegit ossa lapis.
In gremio Domini, sanctis sociata manipulis,
Mens fruitur Christo, nescia plura sequi.
Sidereas inter turmas, fulgentior aula
Ambrosiæ Civis, jubila læta canit.
Ast Charites famam celebrant, Pietasque Fidesque,
Candor & eximius conjugialis amor:
Busto adstat, lacrymas libat, cineresque *Maritus*
Irrorat costæ: Pignoraque ossa colunt.
Unicus in vivis, supremo munere, *Natus*
Ornat, & in flores surgere mandat, humum:
Molliter ossa cubent, pulvis junctimque quiescat:
In cœlis animum gaudia mille beent.
Dum jubeat letho judex emergere mersum,
Ut nova vitalis secula lucis agat ;
Jungantur focii corpusque animusque vicissim,
Et coëant iterum vincula rupta brevi.

Exuviis beatæ memoriæ Matris hoc car-
mine absens parentavit filius
mœstissimus,
LAUR. WIESEL.

Sorge-Sändar.

AEt hwad wåra ögon måter /
Under sina stiften står /
Tiden sielf wår Gydda fräter
Och med oss i grafwen går;
Själens tancflockar alla
Wanka daglig af och till /
Än the stiga / än the falla;
Allt som tid och Lyckan will.

Än oss åbrans purpur retar
Upp til throners härlighet /
Än wår tanka sig framletar
I en mörker nedrighet;
Än wi stå och än wi falla:
Glädje först och sen förtret;
Summa: wi är usle alla
Och allt är förgånglighet.

Men jag frågar: Ho som gifwit
Tid och Lyckan sådan makt?
Mån wi alle skapte blifwit
Blinda ödet til förakt?
Nej / den syndakropp wi röra /
Och de stygga afgrunds frön /
Som wi straxt med södsten föra /
Ha förtient en sådan lön.

Än jag frågar: Skal man tänka /
Ät en slump och blindwits lag /
Får oss ned i diupet sänka
Efter eget wälbehag?
Nej / en Allmact mättar Nöden /
Pakar allt och lagar sår /
Ät båd Lycka / lif och döden
I sin ordning måste gå.

Himla-

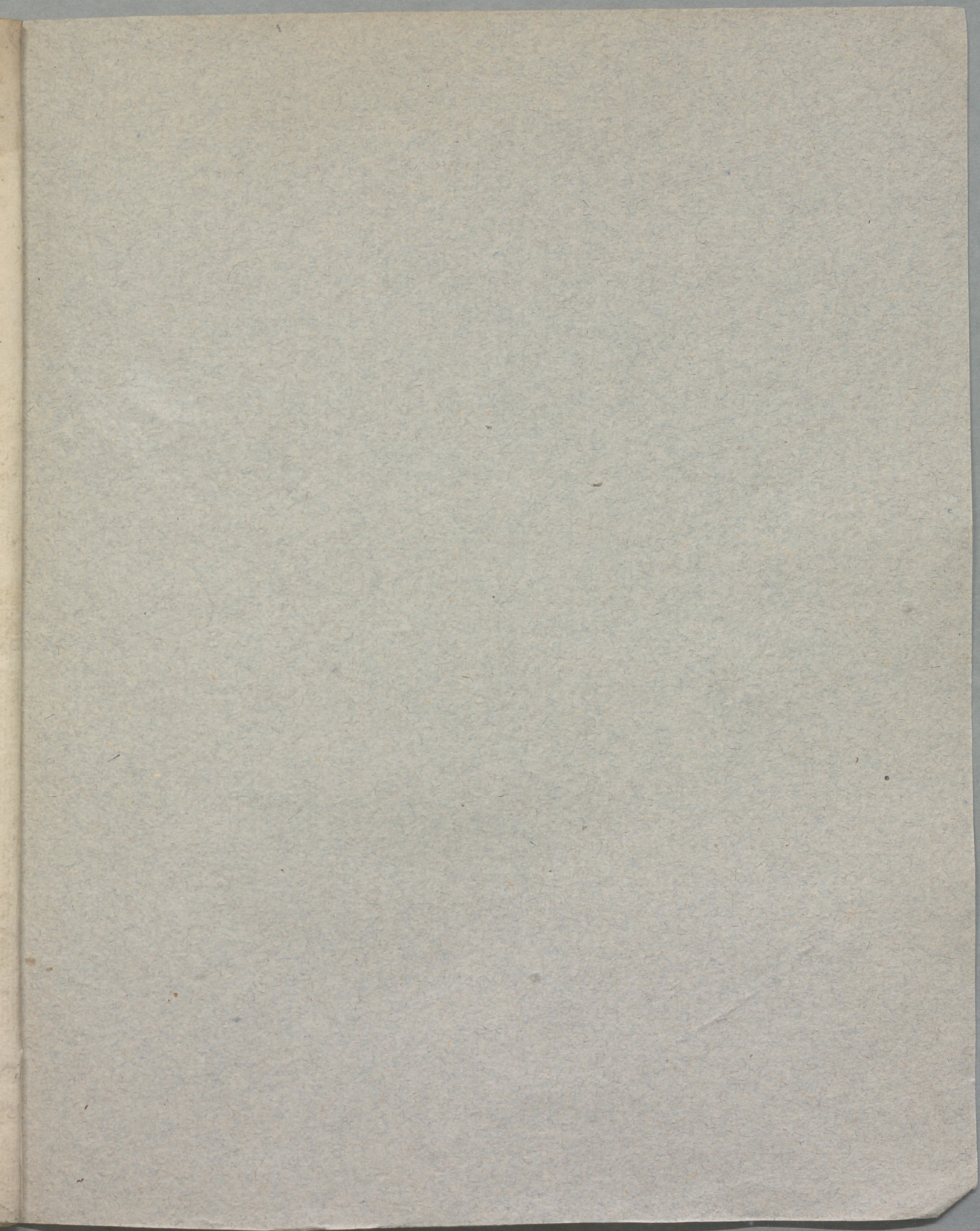
Himla Drott! af Dina händer
Skops all ting och får sitt slut;
Alt hvad oss i werlden händer,
Sågs af ewig tid förut;
Mäniskan födes och fullbordas,
Tar i wälmacht af och til,
Äldras, siuknar, döer och jordas,
Alt som Himla-makten wil.

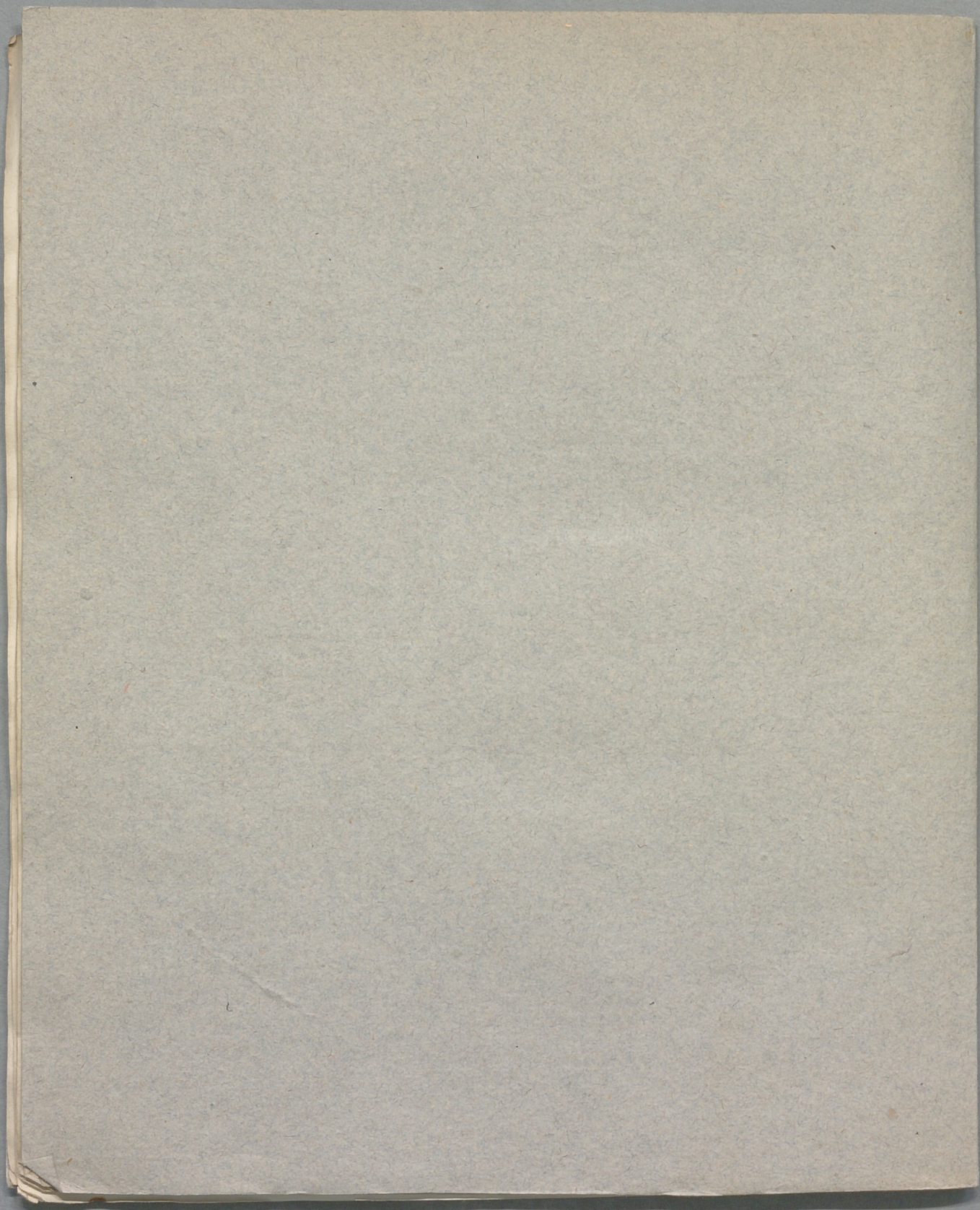
Utom det wi daglig finna
Af Försynen siät och spår,
Se wi nu en ärbär Qwinna,
Lagder ned uppå sin bår.
Guds Försyn wil Henne kalla,
Från wår usla lefnads ö,
Hon som andra mänskiör alla,
Måste som en mänska dö.

Man, och Barn, och Fränder andra
Sörja, när Du bäres ut;
Men ho är, som gitter klandra,
Himla Domarus wisa slut?
Nog! Din Dygd och Dina seder,
Som din wårda lefnad bår,
Håftar i ewärdig heder,
Uti wåra minnen, qwar.

Nut då / Dygderika Qwinna /
Rolig sömn uti Din Graf,
Lär oss / H Erre / wäl besinna /
Att wi och sku wandra af,
Hur wi rånna / färdas, wandla
Wi sidst måste afsted ta;
H Erre! så lär oss att handla,
Att wi ewig förmon ha.

SIGFRID ODELIN.

www.books2ebooks.eu